

Arrest

nr. 39 931 van 9 maart 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 januari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 januari 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 21 juli 2009 België binnen en dient op 25 augustus 2009 een asielaanvraag in.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken (hit eurodac) blijkt dat verzoekers vingerafdrukken reeds werden genomen op 15 oktober 2008 te Mytilini in Griekenland.

Op 19 oktober 2009 vragen de Belgische autoriteiten de overname van verzoeker aan de Griekse asielinstanties op basis van artikel 10.1 van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 343/2003).

Op 10 november 2009 deelt de raadsvrouw van verzoeker mee dat verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend in Griekenland, dat hij zeven dagen werd vastgehouden door de politie en daarna werd weggestuurd en dat niet in zijn opvang werd voorzien. Zij verwijst tevens naar de moeilijke situatie in Griekenland inzake de behandeling van asielprocedures en naar verscheidene internationale rapporten. Zij vraagt om toepassing te maken van artikel 3.2 van de Verordening 343/2003.

Op 12 januari 2010 delen de Belgische autoriteiten aan Griekenland mee dat er sprake is van een stilzwijgende aanvaarding (tacit agreement) van de overname.

Op 12 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing.

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten N. H. geboren te L., op (in) 00.00.1988 van nationaliteit te zijn: Afghanistan die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Griekenland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 18(7) en 10(1) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 25.08.2009 een asielaanvraag in. Vergelijking van vingerafdrukken wees uit dat de betrokkene op 15.10.2008 te Mytilini door de Griekse autoriteiten werd geregistreerd (hit Eurodac- illegale binnenkomst). Tijdens zijn verhoor op 03.09.2009 verklaarde de betrokkene dat hij het grondgebied van de lidstaten vanuit Turkije via Griekenland binnenkwam. Hij stelde dat hij op 21.07.2009 vanuit Athene met een vliegtuig naar België reisde. Op 19.10.2009 werd aan de bevoegde Griekse autoriteiten een vraag voor overname van de betrokkene gericht op basis van artikel 10(1) van Verordening 343/2003. Artikel 18(7) van Verordening 343/2003 stipuleert dat het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden gelijk staat met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting inhoudt de persoon over te nemen. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 op 12.01.2010 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

In een schrijven van 10.11.2009 verzoekt de advocaat van de betrokkene dat zijn asielaanvraag in België zou worden behandeld met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Volgens de advocaat komt Griekenland zijn verplichtingen inzake asiel en de opvang van asielzoekers niet na. Bovendien zou de betrokkene in Griekenland het risico lopen het slachtoffer te worden van een mensonterende behandeling. Volgens de advocaat dienen de Griekse autoriteiten waarborgen te geven dat de asielaanvraag van de betrokkene effectief zal worden behandeld. Verder wordt beklemtoond dat de betrokkene in Griekenland geen asiel vroeg en er dan ook geen sprake kan zijn van een overnameverzoek. Ter ondersteuning wordt verwezen naar het rapport van de commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa van 04.02.2009, het in 2009 geactualiseerde UNHCR-rapport van 15.04.2008, het rapport van het BCHV van 13.02.2009 en arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10.04.2008 en 10.04.2009.

Wat betreft de vraag van de betrokkene en zijn advocaat om toepassing te maken van artikel 3(2) (sovereiniteitsclausule) van Verordening 343/2003 moet worden opgemerkt dat artikel 3(2) voor de Belgische staat geen verplichting inhoudt om een asielaanvraag te behandelen. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die de Europese instanties voor ogen hebben. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Griekenland is op basis van de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. We merken verder op

dat geen enkele lidstaat inzake dossiers, waar Griekenland de verantwoordelijke staat voor de behandeling van het asielverzoek is, systematisch de soevereiniteitsclausule toepast.

Het feit dat de betrokkene geen asiel vroeg in Griekenland sluit een overname volgens Verordening 343/2003 niet uit. Artikel 10(1) van Verordening 343/2003 stelt dat indien is vastgesteld dat de asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden komende van een derde land de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag, ingediend in een andere lidstaat, berust bij de lidstaat waar de grensoverschrijding plaatsvond. De betrokkene verklaarde in zijn verhoor dd. 03.09.2009 dat hij vanuit Turkije naar Griekenland reisde en het grondgebied van de Lidstaten dus via Griekenland betrad. Het resultaat van de vingerafdrukkencontrole bevestigt dit.

Betreffende de bewering dat het recht op het vragen van asiel door de Griekse autoriteiten niet wordt gegarandeerd merken we op dat Griekenland de Conventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekende. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Met presidentieel decreet 220/2007 van 13.11.2007 werd de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd, een argument, dat ook wordt gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest 21.980 van 26.01.2009).

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door Verordening 343/2003 voorzien. De verplichting om de asielaanvraag te behandelen maakt immers net het voorwerp uit van de Verordening. De Griekse autoriteiten zullen tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van de betrokkene. De verzoeker kan dus geenszins aannemelijk maken dat hij in Griekenland geen asielaanvraag kan of zal kunnen indienen.

Met betrekking tot de overdracht van de asielzoekers in het kader van Verordening (EG) 343/2003 blijft uit informatie, meegedeeld door de Griekse autoriteiten, dat deze asielzoekers bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens wordt de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. De vreemdeling wordt voor een periode van maximum drie dagen ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld.

Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De centra stellen vast personeel tewerk (artsen, verplegers, psychologen en assistenten voor het toedienen van gezondheidszorg, van programma's van geestelijke gezondheid). In centra waar geen psychologen en sociale assistenten zijn worden alle problemen behandeld door het personeel van de centra voor geestelijke gezondheid binnen de dichtstbijzijnde ziekenhuizen. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden louter omwille van het feit dat hij een asielverzoek heeft ingediend.

Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikels 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de administratieve beslissingen waarbij het asielverzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen.

Betreffende de bewering dat het recht op beroep inzake asiel door recente hervormingen niet langer zou worden gegarandeerd moet worden gesteld dat presidentieel decreet 81/2009 (juni 2009) de raden van beroep voor de aanvragen, die in eerste aanleg worden afgewezen, inderdaad afschaft maar tevens voorziet dat de beroepen door de Raad van State zullen worden onderzocht. Presidentieel decreet 90/2008 (juli 2008) voerde de mogelijkheid in om juridische bijstand te bekomen in geval een beroep wordt ingediend bij de Raad van State. Dit decreet heeft ook betrekking op vasthoudingen op een welbepaalde plaats. Betreffende de bewering dat de betrokkene bij een overdracht naar Griekenland het risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM moet worden opgemerkt dat een dergelijke vrees moet gebaseerd zijn op substantiële gronden. We verwijzen naar het arrest van het EHRM van 02.12.2008 (zaak KRS versus Verenigd Koninkrijk) dat stelt dat het terugzenden naar Griekenland in toepassing van Verordening 343/2003 op zich dan ook geen schending inhoudt van

artikel 3 van het EVRM. De betrokkene brengt geen concrete elementen aan, die aantonen dat hij bij een terugkeer in Griekenland zal worden opgevangen in omstandigheden, die niet overeenkomen met Richtlijn 2003/9/EG, en meer algemeen zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. We benadrukken dat de Griekse instanties minstens vijf werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Een loutere verklaring van een dergelijke vrees is dus onvoldoende en speculatief. We merken op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor op 03.09.2009, waarbij hij werd bijgestaan door een tolk van de taal Pashtoun, de kans kreeg melding te maken van eventuele slechte behandelingen door de Griekse autoriteiten. Hij maakte echter geen melding van een slechte behandeling door de Griekse autoriteiten.

Tijdens zijn verhoor dd. 03.09.2009 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende (vraag 25). Hij antwoordde dat hij denkt dat België beter is dan andere landen. De betrokkene verklaart geen familie in België te hebben. Gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid (vraag 26) stelt de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben.

Gezien al deze elementen is er geen basis om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen op grond van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003. De betrokkene dient het grondgebied van het Rijk verlaten en zich aan te bieden bij de bevoegde Griekse autoriteiten.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. De betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Griekse autoriteiten."

Op 12 januari 2010 wordt eveneens een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen ten opzichte van verzoeker.

Verzoeker weigert een geplande overdracht aan Griekenland op 21 januari 2010. Er wordt een vordering tot heropsluiting genomen.

Op 28 januari 2010 wordt verzoeker overgedragen aan Griekenland.

2. Over de ontvankelijkheid

Verzoeker werd op 28 januari 2010 overgedragen aan Griekenland. De bestreden beslissing is bijgevolg reeds ten uitvoer gelegd. Bijgevolg rijst de vraag naar het belang dat verzoeker nog heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De bestreden beslissing werd ten uitvoer gelegd op 28 januari 2010. Ter zitting zet de advocaat van verzoeker uiteen dat zijn cliënt volhardt in het ingediende verzoekschrift en zijn belang behoudt in die zin dat hij bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing naar België zou kunnen terugkeren om hier de asielprocedure verder te zetten.

In casu wordt aanvaard dat verzoeker met concrete gegevens aantoont wat zijn belang is bij de vernietiging van het bestreden bevel.

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

*“Schending van artikel 2 en 3 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S., 29 juni 1961)
De bestreden beslissing schendt artikel 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.*

Los van het feit dat de Belgische overheid een verkeerde beslissing neemt daar verzoeker terug te sturen naar een land waar hij geen asiel heeft aangevraagd, schendt de bestreden beslissing bovendien het vermelde Europees Verdrag voor de rechten van de Mens.

De Belgische rechtspraak heeft immers in het verleden reeds geoordeeld dat Griekenland het niet nauw neemt met een gegrond onderzoek naar asielaanvragen, zodat verzoeker met een quasi zekerheid terug wordt gestuurd naar zijn thuisland Afghanistan, een land in oorlog (STUK 2)

Moet het nog worden gezegd dat verzoeker aldaar dient te vrezen voor zijn leven en/of folteringen, aangezien zijn thuisland in volle oorlog is, president Obama nog maar recent heeft beslist tot een troepenversterking van 30 000 militairen met alle militairen gevolgen vandien: moorden, aanslagen, plunderingen, ...

De bestreden beslissing schendt dan ook art. 2 en 3 van het EVRM.

Het enige middel is derhalve gegrond.”

3.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat Griekenland overeenkomstig artikel 10.1 van de Verordening 343/2003 de bevoegde lidstaat is om verzoekers asielaanvraag te behandelen, omdat verzoeker de EU-grens met Griekenland heeft overschreden. Verwerende partij verwijs tevens naar de artikel 18.7 en 10 van de verordening 343/2003. Verwerende partij vervolgt dat verzoeker niet in concreto aantoonde op welke wijze zijn recht op leven geschonden wordt door de thans bestreden beslissing. Hij maakt ook niet aannemelijk dat er voor hem persoonlijk een reëel risico op een slechte of oncorrecte behandeling dreigt ten gevolge van de bestreden beslissing. Verwerende partij stelt tevens dat het terugleiden van een vreemdeling ten aanzien van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) een probleem zou kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen maar deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven. Verwerende partij vervolgt dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. De in casu bestreden beslissing houdt in dat Griekenland bevoegd is voor de asielaanvraag en niet dat verzoeker gerepatriëerd wordt naar zijn land van herkomst. Verzoeker maakt dit evenmin aannemelijk.

3.3. Artikel 2 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

a. ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

b. teneinde van rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;

c. teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.”

De Raad kan slechts vaststellen dat de bestreden beslissing inhoudt dat de Griekse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Er kan derhalve niet gesteld worden dat de bestreden beslissing rechtstreeks tot gevolg heeft dat het recht op leven van verzoeker in het gedrang gebracht wordt. De schending van artikel 2 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker in de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat verzoeker moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, in casu Griekenland, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete,

op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker beperkt zich immers in het middel tot de bewering dat reeds werd geoordeeld dat Griekenland het niet nauw neemt met een gegrond onderzoek naar asielaanvragen, zodat hij met quasi zekerheid wordt teruggestuurd naar Afghanistan, een land in oorlog. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing niet bepaalt dat verzoeker wordt teruggeleid naar Afghanistan doch slechts aangeeft dat de Griekse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Tijdens zijn verhoor heeft verzoeker geen melding gemaakt van een onmenselijke of vernederende behandeling door de Griekse autoriteiten. Verzoeker toont in zijn verzoekschrift niet aan dat ingevolge de bestreden beslissing hij in Griekenland een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Verzoeker brengt hiertoe geen enkel concreet gegeven aan. Verzoeker staft zijn bewering dat Griekenland hem zou terugsturen naar Afghanistan evenmin met enig concreet gegeven. Nu verzoeker zich in het middel louter beperkt tot ongestaafde blote beweringen, kan de schending van artikel 3 van het EVRM niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET